Холи Уеб

Изчезването на Сивчо

Илюстрации Катрин Къркланд

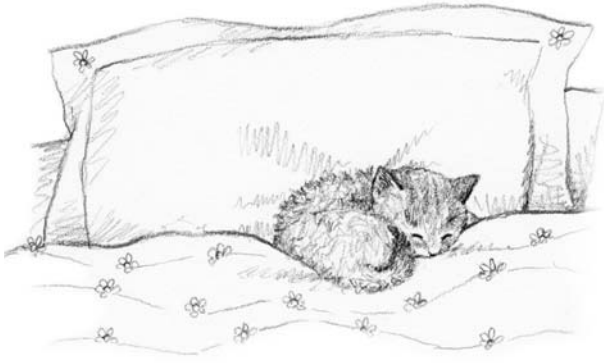

Издателство „Фют“

На Робин

Smudge the Stolen Kitten
© Text Holly Webb, 2011
© Cover illustration Sophy Williams, 2011
© Inside illustrations Katherine Kirkland, 2011
© Author photograph Nigel Bird
© My Naughty Little Puppy illustration Kate Pankhurst
All rights reserved.

STRIPES PUBLISHING
1 The Coda Centre, 189 Munster Road,
London SW6 6AW

Изчезването на Сивчо
© Издателство „Фют“, 2018
Превод Ирина Борисова Манушева
Редактор Албена Раленкова

ISBN 978-619-199-303-1

Първа глава

Чу се изсвирване на свирка.

– Бен Уилямс и Роб Форд! Веднага слизайте от там!

Оливия вдигна очи и изпухтя. Госпожа Макинтош сякаш беше извикала право в ухото ѝ, въпреки че беше в другия край на игрището.

– Какво са направили пак? – попита приятелката ѝ Луси.

– Нещо ужасно, както винаги –

промърмори Оливия и двете момичета изтичаха да видят какво става.

Бен, по-големият брат на Оливия, винаги се забъркваше в някакви неприятности в училище, което не беше честно, защото всички учители си мислеха или че и Оливия е същата като него, или че е трябвало да го спре навреме. Като че ли той щеше да я послуша! А приятелят му Роб беше още по-зле.

– Добре, че не сте си счупили вратовете! – чу се сърдитият глас на госпожа Макинтош. – Що за глупост е това!

– В правилата не пише, че не можем да ходим по оградата, госпожо Макинтош – погледна невинно Бен и посочи плаката на стената.

– Защото на никого не му е хрумнало, Бен! – скара му се учителката. – Трябва да добавим ново правило за вас двамата: каквато и щуротия да ви хрумне, тя е забранена! Можете да пропуснете остатъка от междучасието. Влезте вътре и кажете на госпожа Бийл, че ще ѝ помогнете да подреди столовете за събранието следобед.

Бен намигна на Оливия и двамата с Роб се запътиха към залата. Не изглеждаше ни най-малко смутен от случката.

Оливия въздъхна, а Луси ѝ се усмихна съчувствено.

– Може би е по-добре така, отколкото брат ти да е идеален и всички да те питат защо не си като него.

– Сигурно – сви рамене Оливия и подритна купчинка листа, – но нямам търпение тази година най-после да мине и той да отиде в прогимназия.

– Госпожа Бийл ми каза какво е станало в обедната почивка.

Майката на Бен и Оливия погледна строго сина си. Тя работеше като помощник-учител в същото училище.

Бен размаха вилицата със спагети насреща ѝ.

– Не е честно! – изломоти с пълна уста той. – Никой не е казал, че не може да се ходи по оградата.

– Понякога си мисля, че е най-добре

двамата с Роб да ви пратим в цирка.

Баща им се опитваше да изглежда ядосан, но си личеше, че се усмихва.

– Отлично! И вече няма да ходим на училище! – ухили се Бен.

– Въобще не е остроумно, Бен – намръщи се майка му. – Изкушавам се да не ти кажа специалната новина, която имаме.

Оливия вдигна очи от чинията си.

– Не ставай лоша, мамо! Кажи ни!

Майка им само гледаше усмихнато към тавана, докато двамата я умоляваха да каже.

– Добре де, добре! – склони тя накрая. – Помните ли онази брошура на Спасителния център за котки, която оставиха на вратата ни?

Оливия кимна.

– Със снимките на котките, които са задомили? Бяха прекрасни! Как ми се иска да можехме и ние да осиновим някоя! Пишеше, че винаги търсят добри стопани за нежелани котета.

– Знам, Оливия – усмихна се майка ѝ, – ти не спря да говориш за това дни наред. Е, с баща ви си поговорихме и решихме, че може би сте достатъчно големи, за да имате домашен любимец.

– Наистина ли? – ахна Оливия. – Ще си вземем котка?

– Аз бих предпочел куче, мамо – обади се Бен. – Кучетата са по-забавни.

Майка им поклати глава.

– Не. Баща ви е по цял ден на работа, вие и двамата ходите на училище, аз също съм заета там три дни в седмицата. Кучето ще бъде много самотно.

Бен въздъхна и кимна.

– Тази сутрин се обадих в приюта – продължи бързо майка им. – В момента имат няколко котета, които са готови за задомяване.

Оливия подскочи и едва не събори чинията със спагетите в скута си.

– Да тръгваме!

– Чакай, Ливи! – засмя се майка им. –

Спасителният център не работи в момента. А и първо трябва да ни посети техен служител, за да се увери, че сме подходящи кандидати за стопани.

Оливия седна и я погледна тревожно.

– Подходящи кандидати ли? Какво значи това? Трябва ли да знаем всичко за котките? Аз знам съвсем малко. Обаче имам много книги за котки, а ще потърся и в интернет...

– По-спокойно! – Баща ѝ я потупа по рамото. – Всичко е наред. Просто искат да проверят дали улицата не е твърде натоварена и дали сме съгласни да сложим котешка вратичка на кухненската врата – такива неща.

– И че нямаме деца, които не знаят как да се държат с една котка – добави майката, като гледаше строго Бен. – Довечера чакаме една дама от приюта и трябва да ѝ покажем, че тук живеят разумни хора, Бенджамин Уилямс!

Бен се намръщи, а Оливия го изгледа

предупредително. Бен въобще не можеше да се нарече разумен. Той всъщност беше най-неразумният човек, когото Оливия познаваше.

Как ли щяха да убедят дамата от Спасителния център, че ще бъдат добри стопани?

– Ще ти дам джобните си пари за седмицата! – каза отчаяно Оливия.

Бен повдигна вежди.

– И бонбоните си в събота! Но трябва да обещаеш, че ще се държиш добре. Най-добре да не говориш нищо! И... да не мърдаш!

Бен направи жест с пръсти, сякаш закопчава устата си с цип, и се ухили самодоволно, но Оливия въобще не беше сигурна, че може да му вярва.

На вратата се позвъни.

– Ние ли да отворим или да оставим мама? – попита Оливия, като закърши нервно пръсти. Много ѝ се искаше да направят добро впечатление.

– Ммммф... – изсумтя Бен нечленоразделно.

Оливия го изгледа въпросително. Той сви рамене.

– Нали каза да не говоря!

– Това не значи да издаваш глупави звуци! Ако дамата те попита, трябва да отговориш нещо.

– Нещо.

– Добре, няма да видиш джобните ми!

Оливия тръгна бясна по стълбите. Ако

Бен оплескаше тази среща, никога нямаше да му прости. Той я последва с кикот.

Майка им тъкмо посрещаше приветлива дама с яке с емблема на приюта.

– Здравейте, аз съм Деби от Спасителния център за котки.

– Благодаря ви, че дойдохте. Аз съм Ема, а това са съпругът ми, Джон, и децата ни Оливия и Бен.

Тя въведе гостенката в дневната, а децата ги последваха. Баща им отиде да сложи чайника.

– Районът изглежда сравнително спокоен – каза Деби и си отбеляза нещо на листа, който държеше. – Няма много автомобили.

– Доста хора наоколо гледат котки – обади се Оливия.

Майка ѝ се засмя.

– И дъщеря ми е приятелка с всичките!

Оливия седна неспокойно на ръба на дивана. Бен седеше на подлакътника и за пръв път в живота си не даваше вид да

замисля пакост. Оливия стисна палците си.

– Наистина ли има малки котенца в Центъра? – попита тя свенливо.

Деби кимна.

– Даже две котила. В едното са предимно рижаво-бели, а в другото – сивкави. Всички са много сладки.

Очите на Оливия заблестяха, като си представи как седи на дивана, също като сега, но в скута ѝ мърка малко сиво котенце.

Деби имаше дълъг списък от въпроси. Искаше да знае колко време котенцето ще остава самò и да се увери, че майката на Оливия си дава сметка за разходите за ветеринар. Оливия се приведе лекичко напред, за да види списъка, и забеляза, че почти всички квадратчета са отбелязани. Как само се надяваше Деби да каже „да“!

Тъкмо когато Деби подаваше на майка им брошури за застраховки за домашни любимци и обезпаразитяване, в дневната влезе баща им с подноса с чая. Сервира

чаши на всички и седна на дивана до Оливия. Изведнъж се разнесе силен, неприличен звук и баща им подскочи с пламнало лице.

Бен едва не падна от мястото си от смях, а Оливия издърпа пърдящата възглавничка иззад гърба на баща си.

– Бен! – ужасено възкликна майка им.

– Забравил съм, че е там, извинете! – отвърна Бен, но не изглеждаше ни най-малко притеснен.

Оливия със страх погледна към Деби. Усети как погледът ѝ се премрежва и очите ѝ се пълнят със сълзи. Нима заради глупавия си, невъзпитан брат щеше да остане без котенце?

Деби обаче се смееше.

– Отдавна не бях виждала тези възглавнички. Някога брат ми постоянно ни правеше номера с една такава. Котенцето обаче е голяма отговорност – продължи тя сериозно. – И всички в семейството трябва да участват в грижите за него.

Тя погледна Бен, който неочаквано се смути.

– Ще се грижа за него, обещавам – продума момчето.

Деби кимна.

– Добре тогава – тя се подписа в края на листа. – Утре може да дойдете и да си изберете котенце!

